

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

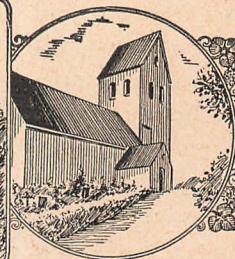
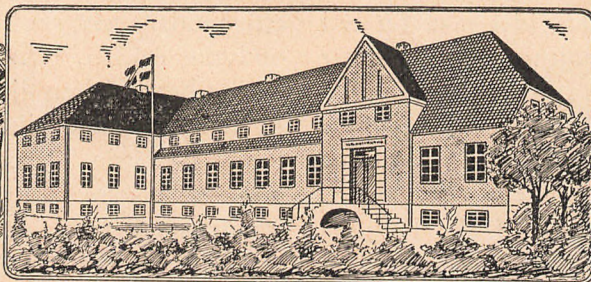
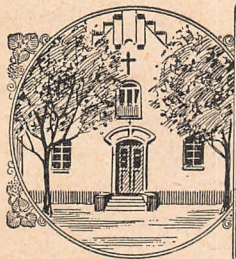
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

August 1952

„Bed og arbejd.“

44. årgang nr. 8

Nissumstævne i Viborg

Søndag den 14. septbr. kl. 14,30 på
K F U K i Boyesgade

Nissumstævne i Herning

Søndag den 21. septbr. kl. 15 på
K F U M i Dalgasgade

Begge steder begynder vi med fælles kaffebord, og ved afslutningen kl. ca. 18 kan der fås the til medbragt mad.

Medtag et godt humør, De unges sangbog og meget gerne en kammerat eller veninde.

Vi glæder os til at være mange sammen både i Viborg og i Herning.

Nu kan de spedalske blive hjulpet

Af lærer A. C. Nielsen, Vinderup

For kort tid siden var der en interessant udsendelse i radioen om St. Jørgensgård og de spedalske. — På en gård ved Næstved ud mod Suså har man foretaget udgravninger og fundet skeletter af mennesker, døde i middelalderen, og man har konstateret, at de er bukket under for spedalskhed — denne frygtelige sygdom, som da hærgede vort land, og som vi vel bedst kender fra de bibelske beretninger. Vi har læst om syreren Naman og de ti spedalske mænd, der på underfuld måde fik deres helbred tilbage. Når der er fundet så mange, der er døde af spedalskhed ved Næstved, så hænger det sammen med, at her har ligget en af de såkaldte St. Jørgensgårde, en slags hospital for den slags syge, hvor de blev plejet af munkene. Nu er der ingen spedalske i Danmark, men nok nogle stykker i Norge, og i troperne ræddes man ved meddelelse om, hvor mange der er af disse stakkels mennesker,

og hvilken kummerfuld tilværelse de fører. Lægevidenskaben har stedse haft opmærksomheden henvendt på denne frygtelige sygdom og har også på dette felt gjort store fremskridt, idet man nu er i stand til ved indsprøjtninger og tabletter at kunne hjælpe de spedalske.

Sudan-missionen, der arbejder i Nord-Nigeria, har nu taget en gerning op blandt de arme stakler, hvoraf der er særlig mange i bestemte stammer, som f. eks. longuda og tsamba. Før har man i longuda haft en lille koloni i nærheden af byen Guyrik, hvor de syge kunne få indsprøjtninger under ledelse af en dansk sygeplejerske, men da der ingen læge fandtes, som kunne tilse kolonien, blev denne nedlagt. Den nærmeste koloni fandtes i byen Garkidda, ca. 225 km fra hovedmissionsstationen i Numan. Den drives af Church of Brethren mission, en amerikansk mission, og hertil kunne man fra dansk side henvise enkelte af de syge fra vor missionsmark, men det blev til for lidt, og det følte utilfredsstillende i det lange løb, at missions-selskabet ikke selv var i stand til at gøre noget her. En spedalskhedskoloni ville jo også give store muligheder for evangelieforkyndelse. Gennem en årrække har man nu haft en læge i Numan, nemlig frk. Ida Bangert, hvorfor den rent tekniske side af sagen skulle være i orden. Men der var jo også en økonomisk side. Hvordan kunne den klares?

Jo, se, den engelske regering ønskede også en løsning på problemet, de engelske regeringslæger er fåtallige, og de var ude af stand til at overkomme ledelsen med spedalskhedskolonier, hvorfor man gerne så, at missionerne overtog disse. Der skulle oprettes Segregation-villages, hvor de syge kunne bo og selv sørge for

dagligt brød ved landbrug. Regeringen ville så betale medicinen, sørge for klinikbygning og modtagelsesrum, d. v. s. foreløbig beboelse for de spedalske, som så efterhånden selv skulle bygge hytter og opdyrke marker. Ca. 8 km syd for Numan er begyndelsen gjort. Her er nu rejst en lille primitiv klinikbygning og 12 hytter og de første 30 spedalske er ankommet. og længere mod syd i den vældige tsamba-stammen, hvor Pilgaard-Pedersen og hans hustru, begge fra Sevel sønderogn, har deres gerning, er man nu gået i gang med det samme; hertil er modtaget 8—9000 kr. fra den engelske regering.

Kan man så også få en koloni anbragt mod nord i longuda, så vil det betyde en uvurderlig hjælp for de mange spedalske i Adamawa-provinsen, dobbelt så stor som Danmark.

Jo, men kan der gøres noget? Vi forstå, at de skal høre evangeliet, men er det ikke håbløst at hjælpe, kan de overhovedet hjælpes, så sygdommen bremses, eller de bliver raske. Det er nævnt, at man før på den danske missionsmark brugte indsprøjtninger, lettere angrebne kunne derved helbredes på 5—6 år, men svære tilfælde var der ikke noget at stille op med. Nu bruges i stedet for tabletter, og de er mere virkningsfulde end indsprøjtninger. Forefindes spedalskhed på begynderstadiet, kan helbredelse finde sted efter et par års forløb, de svært angrebne kan helbredes på 4—5 år, og selv de allerdårligste kan herigennem hjælpes. Der er dog mange hensyn at tage, f. eks. skal patienternes kost reguleres.

Den største spedalskhedskoloni er Itu i Syd-Nigeria. Stifteren og lederen er skotten dr. Macdonald. Her bor ikke mindre end 3500 spedalske mennesker i tre byer,

to for mænd og een for kvinder. Det er en rækkehus by, og der bor 2-3 syge i hvert hus. Her er selvfølgelig hospital, skole, kirke, bibliotek m. m. Alle huse er bygget i samme stil og falder godt til i det skønne landskab. Her er travlhed overalt. Nogle slider i deres haver, andre på markerne, og en mængde er beskæftiget ved palmeolieindustri. Her er store palme-lunde, vældige maskiner, der udvinder olien af palmekerner, og selv de dårligste patienter sidder ikke ørkesløse hen. Nej, om de end mangler både fingre og tæer, er de i stand til at gøre nytte: de kan sortere oliekerne. Selvsagt dækker kolonien et stort areal, der gennemstrømmes af floden The Cross river. Gennem området er der gravet en kanal, så fragten af oliekerne, korn, tømmer m. m. kan foregå ad søvejen.

Børn fødes ikke spedalske, men går de om spedalske forældre til daglig, så bliver de det. I nærheden af doktorens hus er der et spædbørnshjem, hvor de små anbringes det første leveår og passes af raske unge piger.

Sidste år blev der i Itu udskrevet 800 som raske. Vi forstår, at det er en festdag, når patienterne må forlade kolonien og rejse hvorhen de har lyst, og tage fat på det arbejde, der interesserer dem. Ofte er de bleven helbredet både til sjæl og legeme og vender i første omgang hjem til deres fædres by som apostle, der ud af stor taknemlighed mod Gud og mennesker forkynder evangeliet for deres egne.

Her har vi ingen spedalske. Godt, at vi må være med til at bygge »St. Jørgensgårde« ude i Sudan. Det er helt på linie med Kristi ord: »Hvad I har gjort mod de mindste små, har I gjort imod mig«.

Hjemme fra **SKOLEN**

Før vi rigtig forstod det, gik juli måned på hæld. Altid og allevegne gik tiden i fornøjelig travlhed, så vejret fik ikkemange af vore tanker, og det var heller ikke så ofte, det fortjente videre opmærksomhed.

Men den sidste juli kom, og dermed kom også forældredagen. Gæsterne mødte forbavsende præcis til frokosten kl. 12, hvorefter man besøgte de mange smukke udstillinger, idet man især skulle se, hvad »vor pige« havde præsteret. Kl. 15 optrådte lærer Jespersen med sit sangkor, hvorefter der blev talt af lærer Lindskov Rasmussen. Senere optrådte gymnasterne både dygtigt og fornøjeligt på plænen ved flagstangen, for der var for fugtigt i »Gryden«. Fru Lindskov Rasmussen og hendes piger fik kraftigt bifald, og de fortjente det også; for de satte liv og humør over selskabet. Efter middagen i gymnastiksalen så vi et meget fornøjeligt og smukt udført optrin: »Prinsessen fra Illyrien«, og så gav sangkoret en munter afdeling indtil regnen jøg os ind. Nå, det tog vi os ikke nær; der var nok at se på og nok at snakke med.

Da mange af de godt 100 gæster havde langt hjem, og da samværet nødigt skulle forstyrres ved for hyppig afskedstagen, samledes vi allerede kl. 19,30 i gymnastiksalen. Inden kaffen kom, blev der talt af forstanderen, og efter kaffen fik vi en revy, hvoraf visse enkeltheder vil huskes længe. Her er slutningen af et enkelt vers:

»Seng, seng, min kære seng,
nej, intet sted på jorden
er som min kære seng«.

Efter revyen var ordet frit for meget korte taler, og ved 10,30 tiden kunne vi slutte vor fest; men alligevel var der gæster, der først nåede hjem kl. 4.

Vort samvær var præget af fest og glæde; men det var også præget af vemod. For der var jo ikke alene en stor flok, der nu skulle på sommerferie; men der var også en god halv snes, som måtte sige farvel,

og som ikke kom igen af mange forskellige grunde.

Vi vil gerne bringe de 12, der rejste, en stor tak, fordi de kom, og en hjertelig tak, fordi de alle var af den slags, som vi kun kunne være glade for. Og så ønsker vi »Plougmann« til lykke med bryllup og fremtidshjem. Vi ønsker for Inga, at hun snart må blive rask, og vi ønsker glæde over arbejdet for dem, der ikke kunne få tid til at være her længere. Og vi ønsker så for jer alle, at I må huske vor skoles motto.

De 48, som kom igen, mødtes med glade hilsener og omfavnelser. De var straks som hjemme igen. De kedelige tomme pladser på elevgangen blev omtrent fyldt af beboerne på »Nordstjernen« og »Due-slaget«. Og sikkert er det, at der var sorg over de gode naboer, der var borte; men det er også sikkert, at der var glæde over gode venner, der var rykket nærmere.

Arbejdet kom let i gang efter uforandret timeplan. 12 gik i husholdningsklassen, hvilket er særdeles godt, selv om det slet ikke er for mange. Der blev 11 til høj-skoleklassen, og selv om det er temmelig få, kan vi dog nu, vist nok for første gang, gennemføre højskoleklassen i alle 5 måneder. Godt er det, at de to hold er samlede i een klasse i godt halvdelen af timerne.

Der er 25 efterskoleelever, og de er stadig delt i to hold i visse fag.

Nu glæder vi os til at fortsætte, og selv om de tre første måneder er en herlig tid, så er det også en meget flygtig og noget urolig tid, så nu venter vi mere ro og hygge — når lamperne tændes.

Vi er naturligvis glade, fordi der blev så mange i efterårsmånederne. Det er dejligt, at vi kan fortsætte samværet, og det betyder også meget for skolens økonomi.

Vinterskolen tegner meget lovende. Både med forespørgsler og indmeldelser ligger vi længere fremme, end vi plejer på denne tid. Ja, vi har flere indmeldelser i dag, d. 12. august, end vi havde i fjor 3. november.

Går det, som det i øjeblikket ser ud til, er det muligt, at vi har skolen helt fuld,

når næste elevblad skal skrives; men vi har før fået ubehagelige oplevelser i form af langvarig stilstand.

Foreløbig er vi glade og taknemmelige, fordi det tegner så godt både for højskolen og for efterskolen, og vi vil bede alle, som læser vort blad, om at gøre alt muligt, for at indmeldelser og forespørgsler stadig må gå godt ind.

Antagelig får vi brug for en lærer mere til vinter, selv om vi heldigvis beholder dem, vi har. Er der nogle af jer, der har en mand at anbefale. Det er lige meget, om han er seminarieuddannet eller landbrugs-kandidat.

Vor store udflugt

Slesvig, vort elskede, omstridte land, du, som så hårdt bliver tyngt af åget, ej fra dit moderland vristes du kan, thi du er bundet ved hjertet og sproget.

Torsdag morgen, d. 10. juli, ved 7-tiden startede vi på vores tre dages tur ned gennem Jylland til Slesvig.

Først gik turen over Struer-Herning til Silkeborg. I Hørbylunde standsede vi ved Kaj Munks mordsted. Forstanderen fortalte lidt om, hvad denne mand havde været, og hvad han gennem det, han har skrevet, endnu er for det danske folk.

Vi kørte videre til Silkeborg, hvor vi kom ombord på »Falken« og fik den dejlige sejltur gennem søerne til Himmelbjerget, som er et af Jyllands højeste punkter. — På toppen af bjerget er bygget et tårn til minde om Frederik VII, det danske folks ven og grundlovens giver. Her er forskellige mindestene, bl. a. et minde om, at de danske kvinder fik valgret i 1915, og Blicher-stenen, som er rejst til minde om, at St. St. Blicher begyndte at holde folkemøder her i 1839.

Fra Himmelbjerget kørte vi videre til Inger Bangs hjem, hvor vi blev godt mod-

taget og inviteret på frikadeller, nye kartofler og jordbærgrød; det var lige noget, vi kunne bruge. Da vi havde spist, var vi en tur ude i haven for at nyde det dejlige vejr, og inden vi drog videre, sang sangkoret et par sange som tak for den venlighed, vi havde mødt.

Vi tog så over til Anne-Lise Jacobsens hjem, Bredballe børnehjem; her fik vi kaffe, hvorefter vi var rundt at se hele det store og dejlige børnehjem. — Vi måtte imidlertid på farten igen og tog så til Fredericia. Denne by er grundlagt af Frederik III i 1649 som en fæstning til forsvar af Nørrejylland. Rundt om hele byen er store volde; mange gange har byen været belejret, både under svenskekrigene, i treårskrigen og i 1864. Her er rejst mange mindesmærker for faldne soldater, mest kendt er dog vistnok »Landsoldaten«, et minde for kampen d. 6. juli 1849 — ikke rejst for generaler eller officerer, men for den almindelige soldat. — På kirkegården ligger 500 soldater, som faldt i denne krig, begravede; deres navne kan man læse rundt på muren på kirkegården, og på en mindesten ser man to soldater bære deres sårede kammerat bort. Den 6. juli er endnu en festdag i Fredericia; da bliver alle grave og mindesmærker smykket med blomster. Fredericia er også kendt som et meget vigtigt jernbaneknudepunkt.

Vi kom så i bilerne igen og kørte til Lillebæltsbroen, som blev taget i brug i 1935; den er et storslået ingeniørarbejde. Derefter kørte vi videre til Kolding, hvor vi så Koldinghus slotsruin, som nu er museum. Lige ved siden af ligger Staldgården, hvor gestapo under krigen havde hovedkvarter; vi var inde at se nogle af cellerne; her så vi i et skab nogle af de frygtelige genstande, gestapo brugte til at

pine de stakkels fanger med. På den ene væg stod på tysk: »Hold højt dine højeste forhåbninger!« En af fangerne havde skrevet med blyant:

»Går vi fremad, dør vi.
Går vi tilbage, dør vi.
Gå så fremad og dø«.

Rundt på væggene stod navnene på mange af de fanger, som havde siddet her.

Uden for Staldgården stod en sten med følgende indskrift:

»Om ædle danske taler stenen her.
Husk deres død, og vis dig ofret værd!«

Videre gik turen, og nogle km syd for Kolding så vi stedet, hvor kong Chr. X besteg den hvide hest den 10. juli 1920, og lidt senere passerede vi den gamle grænse — kom til Sønderjylland.

Vi standsede ved Christiansfeld, som er anlagt i slutningen af det 17. århundrede af herrnhutterne. — En stor del af byens befolkning hører endnu til brødre menigheden; det ejendommeligste her i byen er dennes kirkegård, som kaldes »Guds ager«; i lange, lige rækker ligger gravstenene, ens og simple, uden blomster eller anden pynt, brødrene på den ene side af midtergangen og søstre på den anden side. Christiansfeld er også kendt for sine honningkager, som vi dog ikke nåede at smage.

Som sidste punkt på dagens program kørte vi til Haderslev, Sønderjyllands største by. Her så vi den store, smukke og nyrestaurerede domkirke, hvori Danmarks trediestørste orgel findes.

Vi var nu både sultne og trætte, så det var noget, der passede os, da vi kom ned til familien Knudsen i Raved og fandt et dækket bord med masser af gullasch, nye kartofler og stikkelsbærgrød — og oppe

på loftet en masse dejligt hø. — I løbet af aftenen opførte »skuespillerne« »Prinsessen af Illyrien«, og koret sang et par sange. Da vi havde fået kaffe, var vi ikke længe om at finde vores soveposer oppe i høet, og trods ørentviste og forskellige andre husdyr sov vi godt, lige til vi skulle op fredag morgen.

Vi var alle lidt spændte på dagen, for vi skulle jo over grænsen, og da vi havde fået morgenmad, startede vi så mod Kruså. Lige inden vi kørte ned til tolden, så vi to mindestene, den ene til minde om de danske gendarmer, som døde i tyske koncentrationslejre, og på den anden stod løftet til sydslesvigerne: »I skal ikke blive glemte.« — Vi var først inde i den danske told at få stemplet passene — og bagefter i den tyske; det tog tid, men endelig kunne vi da køre videre, vi var nu i Sydslesvig.

Vi kørte først til Flensborg, den minder en del om andre østjyske byer — med husene, der ligger op ad bakkeskråningerne; dog præges denne by af kolossale, store bygninger, jeg synes, man har fornemmelser af, at det gælder om at få det hele så mægtigt stort som muligt, det er sjældent at se et lille, hyggeligt hus, som det er almindeligt herhjemme. — Her i Flensborg er en sekretær i KFUK, frøken Bay-Hansen, som var så venlig at tage med og vise os rundt i Slesvig. — Først så vi Duborgskolen, det er en dansk skole, som hedder sådan, fordi den er bygget på det sted, hvor dronning Margrethes slot, Duborg, engang lå. — Derefter så vi den gamle kirkegård, her er en gravhøj med 51 mindestene over de danske, som faldt den 25. juli 1850; disse mindestene er rejst af Frederik VII — »— og større kærlighed har ingen end den, der sætter livet til for andre« er indskriften på en af dem. — Ved

siden af denne gravhøj er stedet, hvor Istedsløven oprindeligt stod. Den blev efter krigen 1864 af tyskerne ført til Berlin; men i oktober 1945 flyttede englænderne den til København som en gave til kong Chr. X. Vi så også Helligåndskirken, hvor de danske i Flensborg holder deres gudstjenester.

Vi spiste nu vores middagsmad og kørte så videre mod syd og standsede ved Sankelmark; her var det, de danske soldater blev indhentet af østrigerne, da de den 6. februar 1864 var på tilbagetog fra Danevirke til Dybbøl. Her har danskerne fået lov at rejse et mindesmærke for de faldne, men kun på den betingelse, at der på den anden side af støtten skulle være minde over de østrigere, som faldt samme dag. På mindestenen står: »Opført til minde om tapre, danske soldater, som i kamp mod overmagt her fandt heltedøden for konge og fædreland.«

Videre gik turen til Slesvig, hvor vi først så domkirken, der er bygget 1112 på Knud Lavards tid. Det, man lægger mest mærke til, er den smukke altertavle, som er 14 m høj; der er ca. 400 figurer som forestiller Kristi lidelseshistorie. Her i Kirken står Frederik I's marmorsarkofag. Rundt om hele kirken er fra gammel tid munkegange. — Vi så også det gottorpske slot; her har før boet flygtninge; men nu er det et helt ualmindeligt interessant museum; i slotskirken holdt de danske i Slesvig gudstjenester.

Vi kørte videre igen ned til Danevirke, som er bygget ad flere gange; først byggede kong Godfred et stykke, senere Thyra Danebod, og sidst byggede Valdemar den Store »Valdemarsmuren«, som vi så et stykke af et sted. Det var en underlig fornemmelse endelig at stå her på Danevirke, som vi havde hørt så meget om. Her er

kæmpet mange gange, og mange mænd har givet deres liv for at værne Danmark.

Vi spiste vores medbragte mad og kørte så videre til Hedeby eller rettere det sted, hvor byen engang lå; rundt om stedet er en hesteskoformet vold, og frk. Bay-Hansen fortalte, at byen ligger der endnu — flere meter under jorden. — Vi vendte nu næsen hjemad igen, i Flensborg sagde vi farvel og tak til frk. Bay-Hansen og kørte videre, kom over grænsen og var i Raved ved 10-tiden; her fik vi kaffe, og inden ret længe havde vi fundet vores pladser på høløftet.

Lørdag morgen måtte vi videre på vores tur, og efter at have takket for den venlighed, vi havde mødt, kørte vi så mod Als efter at have råbt et sidste hurra for familien Knudsen. Vi kørte over Chr. X's bro til Sønderborg, her gik vi en tur rundt om det gamle slot, hvor Chr. II sad som fange, nu er her museum. Vi så her en mindesten for genforeningen, hvorpå der står: »Vi er danske, og vi vil vedblive at være danske«.

Videre gik turen til Dybbøl, hvor vi så møllen og de forskellige skanser. Her var det, danskerne kæmpede, først i 1848—50, men i 1864 efter tilbagetoget fra Danevirke og slaget ved Sankelmark, kæmpede de her den sidste hårde kamp, inden de måtte vige for overmagten den 18. april 1864. Man kan se, at selv om det er tyskere, som har rejst nogle af mindestenene, har de alligevel skrevet *tapre danske*. I Kongeskansen står en sten til minde om, at Chr. X d. 11. juli 1920 her modtog de trofaste danske, som vendte tilbage til fædrelandet. Herpå står også, at Dybbølskanserne er erhvervede ved en landsindsamling og skænket den danske stat

den 18. april 1924 til minde om genforeningen.

På vejen til Gråsten så vi haven, hvor to soldater, som faldt i 1864, fik deres grav. Det var om dette sted, Holger Drachmann digtede sangen: »De sønderjydske piger«. I Gråsten så vi mindemuren over grænsegendarmeriets chef, oberst Paludan-Müller. Den 26. maj 1944 kom gestapo for at anholde ham; i tre timer forsvarede han sig mod 40 tyskere, der anvendte både håndgranater, maskingeværer og brandbomber. Vi så også slottet, som er skænket vor nuværende kongepar i bryllupsgave af det danske folk.

Vi rullede så videre over Løgumkloster til Ribe, hvor vi så den store, smukke domkirke; vi var også oppe ad de 246 trin til tårnet, hvorfra man kan se vidt omkring ud over marskengene til vadehavet. Rundt på byens hustage kan man tælle en hel del storkereeder, men Ribe er også kendt som storkenes by. Vi så Ribes mindste hus og var derude, hvor Ribershus har ligget; her står en statue af dronning Dagmar, der står og ser ind over det land, som skal være hendes. På foden står:

»Hun kom uden tyngde, hun kom med fred,
hun kom goden bonde til lise«.

Vi kørte nu til Margrethe Vestergårds hjem i Astrup ved Skjern hvor et dækket bord stod og ventede på os. Vi fik frikadeller, nye kartofler og blommegrød, hvorefter vi var inde i de hyggelige stuer en times tid. — Derfra kørte vi over til Gudrun Nørgårds hjem, hvor vi fik kaffe, og så gik turen lige hjem til Nissum, og idet vi kørte ind på skolen, sang vi:

»Dejlig er jorden,
prægtig er Guds himmel —«.

Hanne Ottosen (52).

HØJSKOLEPOST

Fredag d. 12. september vies i Sahl kirke frk. Hanne Plougmann Nielsen (52) og hr. landmand Henry Knudsen. Adresse på bryllupsdagen: Svenstrup, pr. Vinderup. Bopæl: Ryde pr. Vinderup. Alle på skolen ønsker tillykke!

Forlovede Hr. Johannes Pedersen (51/52) og frk. Nanna Andersen, Nr. Vium. Alle fra sidste vinter ønsker til lykke!

Vandremappernes besøg

»Sølvsnoren« 28/29 har været her for ikke så længe siden; men jeg fik ikke datoen notoret.

A. Kr.

København kalder

Onsdag 17. september taler *førstelærer Kaag*, Munkebjergby, i KFUK's dagligstuer, St. Kannikestræde 19. Tidligere nissumelever indbydes venligst. Kristelig Hjemstavnsforening for Nordvestjylland.

Vore møder

26. august	Tvis A. Kr.
31. —	Humlum Strand A. Kr.
2. september	Sevel L. R.
9. —	Hodsager A. Kr.
10. —	Sjørlev A. Kr.
11. —	Elsborg A. Kr.
16. —	Hurup L. R.
16. —	Hvidbjerg L. R.

Kære kammerater fra vinteren 1927—28

Samlet til elevfesten på Nr. Nissum højskole sender vi vore kammerater de bedste hilsener. Vi havde en dejlig søndag sammen. I skulle bare have været med allesammen.

Harald Christensen, P. Chr. Nielsen, Chr. Gammlager, Chr. Emil Nielsen, Emil Hansen, Poul Hansen, Signe Houe Petersen, Ejner Moeslund.

Hallo! Hallo! Vinterholdet 37/38

Da det lader til at vandremappen »Brevduen« er gået i stå, anmodes alle dens læsere om endnu engang at efterse deres gemmer grundigt, og skulle nogen finde den, da send den omgående. Såfremt den ikke kommer i gang, og der er interesse for at få en ny »Brevdue« ud at flyve, sendes indmeldelser til Kristian Jensen, »Ny Vium«, Gudum, Vestjylland.

Til sommerholdet 1942!

På opfordring fra kammerater skal jeg her i bladet rette henvendelse angående en ny vandremappe. Vil I være med?

Synes I ikke, det ville være morsomt igen at få kontakt med hinanden?

Tænk, hvor må »familien« være blevet stor i de ti år, som er gået, siden vi var elever på N. H. og E.

Hvis forslaget har interesse, skriv da omgående til undertegnede.

Hvem gemmer den gamle vandremappe?

Ved starten af ny vandremappe er pladsen som formand ledig. Forslag til ny formand: Fru Maria Mortensen, Selde pr. Roslev. Andre forslag modtages. Resultatet bekendtgøres enten her i bladet eller i den ny »Kæden«.

Jeg venter mange breve i nærmeste fremtid.

Hjertelig hilsen til alle, som var på skolen i sommeren 1942.

Gerda Højbro Kristensen, Hejnsvig

Kære kammerater fra sommeren 1950!

Hvem af jer ligger med vandremappen? Nu er det 5 måneder siden, jeg sidst hørte noget til den. Prøv at se efter i jeres skuffer og skabe, om den ikke skulle være glemt. Den, der finder den, vil nok sende den til mig hurtigst muligt, da jeg synes, det er en skam, at den skal gå i stå. Vi har da så mange gode minder fra vor kære skole, lad os bevare dem.

Kærlig hilsen

Grethe Damgaard Christensen, Klemmehave, Præstbro.

Adresseforandringer

Sommerskole:

- 1949 Frk. Magda Øgendahl, »Lergrav«, Møborg, Bækmarksbro — samme, Christiansholmsg. 22, Horsens.
Frk. Annelise Moeslund, Rønde Kursus, Rønde — sygeplejeelev A. M., Frederiksborg hospital, København F.
- 1948 Frk. Ane Elkjær Hansen, Nees præstegård, Tofte, Østerø, Færøerne — samme, Vesterende skole, Ballum.
- 1943 Frk. Rigmor Refskou Poulsen, Brugforeningen, Hanbjerg — seminarieelev frk. R. R. P., Hunderupvej 161, Odense.

Vinterskole:

- 50—51 Henning Kjelstrup, seminariet, Nr. Nissum — samme, Ribe landevej 33, Tønder.
- 39—40 Jørgen Krabbe, Hegård, Give — samme, Tim st.
- 37—38 Lærer Søren Porup, H. C. Ørstedesvej 522, København V. — samme, seminariet, Nr. Nissum.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen